

1930 - Št. 8
: Avgust :

Cena ene
štev. 1 Din

:: Glasilo »Katoliške akcije« za ::
kamniško in moravsko dekanijo

Čutiti s Cerkvijo

Ako je že dostojanstvo vsakega navadnega katoliškega mašnika nepojmljivo veliko, je tem večje dostojanstvo svetega očeta papeža in katoliških škofov, ki so združeni z njim. Sveti oče in škofje naj odličneje zastopajo božje dostojanstvo, božjo oblast in veljavo — to, kar učeni izražajo z besedo »avtoriteta«; zastopajo najodličnejše učečo Cerkev. Sv. oče imajo najvišjo sodno oblast v sveti Cerkvi na zemlji, namestnik Kristusov v najpopolnejšem pomenu. Vsak škof ima po svojem posvečenju vso polnost mašniške oblasti kakor apostoli Gospodovi, le izrednih apostolskih darov, kakršni so bili potrebni za ustanovitev Cerkve s početka, ne prejme, pač pa ima vsak v zvezi s svetim očetom sodno oblast v svoji škofiji, kadar prevzame vodstvo; škof deli podrejenim župnikom sodno oblast za posamezne župnije. Škofje imajo posvečevati primerne moške osebe v mašnike. V zakramentu sv. birme delijo krščenim vernikom sv. Duha ter jih potrjujejo v veri kot duhovne vojake Kristusove. Kar so višji angeli v nebesih, to so na zemlji katoliški škofje! Nje po pravici in v pravem pomenu, ki izraža globoko vsebino in ni zgolj govorniški poudarek — imenujemo viteze Sv. Duha! — — —

Škofovske sodne oblasti nad verniki v župniji so pa deležni katoliški župniki, ki seveda dolgujejo pokorščino svojemu škofu, kakor so škofje dolžni biti poslušni svetemu Očetu.

V sveti Cerkvi so stopnje in vse je v zvezi med seboj.

Učeča Cerkev je neprecenljiva do brota, najprej za vernike, pa tudi za vse človeštvo!

Sv. očetu in katoliškim škofom ter njim podrejenim župnikom smo dolžni biti poslušni in pokorni: poslušati njih verske nauke, pa tudi navodila za dejansko нравno življenje. Še več, imeti moramo do njih otroško vdanost, spoštovanje in ljubezen! Treba je čutiti s Cerkvijo!

Kdor čuti s Cerkvijo, ima zmisel za vse njene zadeve, zmisel tudi za njene časne potrebe; zakaj, na zemlji smo, učeča Cerkev potrebuje vsaj nekaj časnih dobrin in tvarnih reči za izvrševanje svojih nalog; sv. oče na priliko za misijone, škofje za semenišča — nešteto potreb je, brez katerih se vzvišena služba ne more dobro vršiti. Kdor čuti s Cerkvijo, torej ne bo pritegnil tistim, ki nespametno, če ne tudi zlobno govore: »Čemu papežu in škofom časno imetje?« — Kdor čuti s Cerkvijo bo z veseljem poslušal ali bral okrožnice sv. očeta ali pastirska pisma svojega škofa. Kdor čuti s Cerkvijo, se bo veselil vsakega uspeha, ki ga dosežejo sv. oče v borbah za pravice Kristusove čede; veselil se bo uspehov svojega škofa pri apostolskem delovanju.

Kdor čuti s Cerkvijo, ne bo bral veri nevarnih knjig in časnikov, tudi na skrivaj ne, razen če je resnična potreba, toda takrat si bo priskrbel potrebno dovoljenje od svojega škofa, če nima že takega dovoljenja od svete rimske stolice.

Kdor čuti s Cerkvijo, se nikoli in nikjer ne bo spozabil, da bi presojal ravnanje sv. očeta in svojega škofa;

svoje vere in — cerkvenosti recimo — se ne bo sramoval. In gospe in žene in dekleta se bodo najprej vprašale: »Kako naj se oblačim, da bo v skladu z dostojnostjo?! Kaj in kako velevalo sv. oče in namestnik Kristusov v tem pogledu?!« — Najprej tako, potem šele bodo vprašale »modne« časopise in vzorce — kako se oblačijo druge istega stanu in družabnega položaja ter iste starosti.

Ali menite, ve velespoštovane gospe, da moda nima nobenega stika z javno нравnostjo? Skrb za javno in zasebno нравnost pa imajo sv. oče papež in katoliški škofje in sicer z besedo božjo, ki jo oznanjajo. In to bodisi naravnost z živo besedo ali v spisih, bodisi po drugih duhovnikih, ki so jim podrejeni in poslušni! — O vsevedni in vsevidni Bog, kako trpim, ko vidim, da tudi take, ki si jih po njih naravi storil verne, v mnogočem tako malo v dejanju in resnici — čutijo s Cerkvijo! —

Čutiti s Cerkvijo, o saj ne bi nikdar prišel do konca, ako bi hotel v posameznostih naštet, kako se v očitnem življenju in skrito obnaša vernik, če v resnici globoko v svoji duši čuti s katoliško Cerkvijo!

Le to rečem: Bog nas vodi po ljudeh, čeprav zasebno občujemo z njim naravnost, neposredno.

Kdor hoče biti pravi bogoiskatelj, kdor hoče v resnici nehlinjeno Boga iskati, ga mora iskati edinole po učeči sveti rimsko-katoliški Cerkvi! Njej, njeni razsodbi ter vodstvu njenemu so podrejeni vsi izredni darovi, vse izredne milosti! Zakaj tudi odpadli angeli lahko zvodijo, po pravičnem dopuščanju Najvišjega. In nihče ne more voditi samega sebe — po naredbi božji zdaj, ko je po apostolih v tem vidnem svetu ustanovljena,

zgrajena, utrjena in razširjena med vsemi narodi sveta Cerkev, skrivnostna nevesta Kristusova! Krivo bi bilo pričakovati kakega novega razodetja. Tudi zasebna razodetja so prava, resnično bogodana le takrat, ako potrjujejo in razširjajo razodetje, po apostolih izročeno učeci sveti Cerkvi!

P. E. B.

Marijino Vnebovzetje

»Danes je Devica Marija stopila v nebesa, veselite se, kajti s Kristusom vlada na veke.«

Sv. Cerkev je postavila ta ljubki praznik Marijinega Vnebovzetja ob času najboljše žetve na polju in na vrtu. Preblazena je pač najlepši in najdragocenejši sad sv. Cerkve. Kaj praznuje sv. Cerkev danes. Predvsem smrt Marijino. Praznik se je prej imenoval Dormitio, Pausatio: »Ločitev naše Ljube Gospe.« Cerkev posebno rada praznuje dan smrti kakega svetnika kot rojstni dan za nebesa. Praznik se sicer imenuje Vnebovzetje, vendar ne praznujemo Vnebovzetja, ampak smrt Marijino, ker je praznik zapovedan, ni pa še slovesno proglašena verska resnica Marijinega Vnebovzetja. Vendar Cerkev ne ostane ob Marijinem smrtnem dnevu, ampak praznuje tudi njeno vzetje v nebesa. Sv. Cerkev slika prihod Bogorodice kot prihod neveste, kot zmagoslavje.

Pojdimo pa še korak dalje. Danes praznujemo kronanje Marije za kraljico angelov in svetnikov. Seveda je to bolj sad ljudske pobožnosti, Cerkev te misli ne izraža tako močno.

Končno pomisli sv. Cerkev tudi na vnebovzetje Marijino, vendar tudi tega ne poudarja tako močno. O Marijini smrti nimamo nikakega zgodovinskega poročila. Celo kraj njene smrti nam je neznan. Ustno izročilo pripoveduje, da je Marija umrla v Jeruzalemu in da so apostoli tri dni po njeni smrti slišali rajsko petje iz groba, ko so pa četrti dan grob odprli, so pa dobili notri le cvetlice. Drugo poročilo pa pravi, da je Marija umrla v Efezu, kamor jo je vzel Janez Evangelist.

Praznik spada pač k najstarejšim Marijinim praznikom in so ga prvotno praznovali 18. januarja, cesar Mavricij ga je pa prestavil na 15. avgust. Že od davnih časov se v nekaterih krajih na današnji dan blagoslovljajo zelišča. Zveza tega blagoslova s praznikom je jako rahla; Marija se primerja v cerkveni molitvi blagodišečim cveticam, v njenem grobu so, kakor pripoveduje legenda, našli mesto telesa cvetlice.

Hišice ob Bistrici

Kalifornija je s svojim zlatom privabila ljudi z vseh delov sveta ki so si napravili stanovanja in iskali zlato v bližini. Nastala so cela mesta.

Naša srebrno lepa Bistrica ima tudi privlačno moč. Delavci postavljajo ob njenem bregu svoje hišice od Kamnika pa do njenega izliva v Savo. Vsako leto zraste nekaj novih hišic. Vse te hišice pa razvesele in norajo razveseliti ne samo njenega gospodarja, ampak vsakega delavskega prijatelja. Zakaj?

Že v par člankih smo v Našem listu obravnavali delavske rane, ki jih je delavcu vsekakor liberalizem z delavno pogodbo in materialističnim duhom, ki je glavna krivda vse delavske bede ter gospodarskega in duševnega razkroja delavstva. Delo v tovarni s svojo materialistično usmerjenostjo navaja le prerad delavca v materializem. V svojem delu nima priložnosti spoznavati duhovne strani življenja, zato se pogreza v materialistične nazore in uživanje. Ne samo alkohol, nenravno življenje, ampak enostranska materialna usmerjenost mu zakriva vsak smisel za idealne stvari, n. pr. umetnost in posebno za vero. Tako je delavec vedno v nevarnosti, ne samo v moralno, ampak tudi versko krizo. Žal, da mora toliko tovarišev priznati resničnost besedam sv. pisma, ki govori: Blagor čistim, ker oni bodo gle-

dali Boga, ali: čistim je vse čisto, ne čistim pa vse nečisto. To je ona široka cesta, na katero sedanje delavske razmere vabijo in vlečejo nas, ki smo po žalostnih zaslugah liberalizma razdrobljeni in razkrojeni naprodaj kapitalizmu.

Iz te nevarnosti bi moglo delavcu pomagati urejeno družinsko življenje, kjer bi delavec našel to, kar mu poklic ne more nuditi. Ali naj ustanovi srečno družinsko življenje delavec, ki ne vé, v katerem kotu je bil rojen in stanuje, menja je v podstrešju in v kleti? Srečno družinsko življenje je le mogoče, ako ima delavec svoj dom in svoj vrtiček. Le taka družina ne izgubi stika z naravo.

Vse te hišice, ki rastejo leto za letom na bregu naše Bistrice, so jasen dokaz, da naš delavec vé, kje je zanj sreča. Ne v mogočni tovarni in pod visokim dimnikom, ampak v skromni hišici, kjer najde svojo družino, ki razume njega in on njo. Zato je pa vse hvale vredno in krščansko usmiljeno delo, da naše posojilnice dajo delavcem posojila pod ugodnimi pogoji, da morejo postavljati svoje hišice. Zato pa delavci ne smemo pozabiti, da se tudi pred našimi očmi ponavlja ona ganljiva zgodba o usmiljenem Samarijane. Dokaz, da je za nas delavce rešitev le v krščanski edinstvi. Vse drugo je omama in zapeljevanje.

x.

Naše prosvetno delo

V nedeljo, dne 6. julija so imeli deklški odseki Kamniškega prosvetnega okrožja izlet v Kamniško Bistrico. Udeležili so se ga vsi dosedaj ustanovljeni odseki: Sela, Homec, Groblje, Domžale, Brdo, Rova: skupaj 122 deklet.

Namen izleta je bil, medsebojno spoznavanje deklet iz raznih odsekov in pa pokazati dekletom, da se lahko najde več pravega in srčnega veselja v božji naravi, kakor ga pa nudijo razne druge družine po gostilnah in plesnih veselicah, kamor jih teden za tednom vabijo zapeljivci naše poštene mladine.

Kdor je videl potek izleta, lahko reče, da je bil obojni namen popolnoma dosežen. Četudi smo imeli razmeha malo časa, so se vendar dekleta kolikor toliko med seboj spoznala in videle, da so še drugod enako misleče, s katerimi se da govoriti tudi o vsakovrstnih rečeh, ne pa samo o tistih, ki tlačij duha in morijo dušo. Ni treba govoriti o tem, če so bila dekleta za-

dovoljna ali ne, to so sama pokazala in povedala pri odhodu. Vse vprek so rekla: Še bomo šle.

Kaj neki je bilo tako prijetnega in izrednega pri tem izletu? Nič posebnega. Bilo je samo to, kar napravi človeka srečnega, namreč: zdrava duša v zdravem telesu. Vse to se je pokazalo v veselju in smehu, ukanju in petju, hoji in igranju. Marija je bila vesela takih otrok, ker so ji tako krasno zapele pri sv. maši, Bog pa tudi, ker je izkupiček igre »maček v žaklju« bil darovan za misijone (190 Din.)

H koncu lahko omenimo še majhno temno točko dneva, v svarilo nekaterim popolnoma neznanim osebam. Naša krščansko misleča dekleta so se spodtikala nad raznimi osebami obnjega spola, ki se v nedostojni kopalni obleki tako brez sramu kretajo javno pred vsem občinstvom. Potolazile so se, ko so izvedele, da so to ljudje, ki nimajo pojma o tem, kaj je prav in kaj ni prav.

Kaj nam govori Gospod v avgustu

Duhovni šopek

iz nedeljskih evangelijskih v avgustu.

1. NEDELJA

(Prilika o krivičnem hišniku.)

Zapišimo si globoko v srce nauk Gospodov: »Delajte si prijatelje s krivičnim mamonom...« Časno premoženje, obrnjeno po volji božji, nam je lahko vir neštetihih dobrot. Mnogo imamo pri nas naprav, ki kar vpijejo po naši pomoči: reveži, ki so navezani na tujo pomoč; misijoni: kolikrat trpe misijonarji silno pomankanje radi brezbriznosti mnogih katoličanov; cerkvene potrebe, bodisi pri domači župni cerkvi, bodisi, da zidajo kje novo cerkev in trkajo na usmiljena srca, sirotišnice itd. Pomagaj kar in kolikor moreš! Nihče ne zahteva, da razdaš vse premoženje; razume se, da moraš pred vsem skrbeti zase in za svojo družino ali za svoje domače, a poleg tega »odprto srce in odprte roke imej za trpečega brata.« Navadno Bog dobra dela usmiljenja že tu na zemlji plačuje tako, da jih vrača z zvrhano mero; kaj pa šele na onem svetu! In ta dobra dela bodo tvoj najboljši zagovorniki tedaj, ko boš stal pred vsevednim sodnikom.

2. NEDELJA

(Jezus joka nad Jeruzalemom.)

O, da bi spoznali dneve svojega obiskanja. Večkrat izgovorimo besedo: Bog nas je obiskal s to in ono nadlogo, pa komaj kdaj pomislimo, kaj pomeni ta beseda. Če rečem: »Bog me je obiskal«, hočem s tem reči: Bog je prišel k meni na obisk, nastanil se je pri meni; morda je prinesel s seboj grenko zdravilo v obliki te ali one nesreče, toda bil je njegov obisk. Hotel mi je dobro, kakor zdravnik, ki zareže bolniku globoko rano, da ga ozdravi. Pomni tudi: Grehu navadno sledi kazen že na tem svetu, da bi se človek čim prej iztreznil in spoznal, »kako hudo in grenko je, da je zapustil Gospoda, svojega Boga« (Jer 2, 19). Vse to so božja obiskanja; o, da bi jih spoznali vselej in bili Bogu zanje hvaležni!

3. NEDELJA

(Prilika o farizeju in cestničarju.)

Mojstrsko nam je Gospod podal v tej priliki podobo prevzetnega in poniznega človeka. Ošabnež se povzdičuje nad druge, se hvali — če ne v besedah, pa vsaj v mislih, v kojih se ziblje kot v prijetnih sanjah o svoji namišljeni visokosti; vse druge zaničuje kot manj vredne itd. Ponizni ravna v vsem ravno nasprotno. Zase izbira zadnje mesto, vsaj v srcu, ker tega ne sme vselej kazati na zunaj;

za vse dobrote daje hvalo Bogu in ne sebi, zavedajoč se, da je vse dobro prejel od Boga; ne zaničuje nikogar itd. Prava, globoka ponižnost, kako si prikupljiva, a vendar: kako redko zoriš! Čutimo, kako ostudna je prevzetnost, obsojamo jo na drugih, na sebi je pa navadno niti ne vidimo in se smatramo morda za vzor ponižnosti in sirote niti ne slutimo, kako plevel napuha prerašča naša srca. O Bog, daj nam, da spoznamo vedno bolj Tebe in sebe!

4. NEDELJA

(Jezus ozdravi gluhonemega.)

Evangeljski glušec je podoba človeka, na duši oglušlega. Na duši oglušlega. Na duši gluhi so vsi tisti, ki zapirajo svoja srca pred glasom vesti, da morejo v miru streči podlim strastem; gluhi so tisti, ki prezirajo vse opomine staršev, predstojnikov, dušnih pastirjev, prijateljev; gluhi so tisti, ki beže pred božjo besedo, da ne bi ranila njihovih skvarjenih src in rajši postajajo zunaj cerkve, da le ne bi prišla božja beseda do njihovih ušes. Za ozdravljenje teh bolnikov je včasih skoro potreben čudež božje milosti; pa se je tudi že zgodilo, da jih je ozdravil strah pred kaznijo. Tako n. pr. so v nekem mestu na Go-

renjskem (v Radovljici) — vsaj pred nekaj leti je še tako bilo — ozdravljali postopače pred cerkvijo z grožnjo: Kdor bo postopal med službo božjo zunaj cerkve, bo kaznovan z globo 100 Din. In glej čudo: Gluhi so spet slišali!

5. NEDELJA

(Usmiljeni Samarijan.)

Velikrat vidimo bližnjega v nesreči in bi mu lahko vsaj deloma pomagali. A kako smo iznajdljivi v izgovorih, da se odtegnemo tej dolžnosti. Ta človek mene nič ne briga; sam je kriv svoje nesreče; naj bi pa živel tako varčno kot jaz itd. Morda nas odvrta od dobrotelčnosti bridka skušnjava, ki smo jo imeli, če smo delili dobrote, skušajoč resničnost pregovora: nehvaležnost je plačilo sveta. Vendar naj nas tudi to ne odvrne od dobrih del! Tem bolj gotovo bomo delali iz nadnaravnih nagibov, čim manj hvaležnosti žanjemo za svoja dobra dela. Ravnajmo se po besedah sv. Pavla: »Ne daj se hudemu premagati, ampak premagaj hudo z dobrim« (Rimlj. 12, 21); in »Dobro delajmo in se nikar ne utrudimo, ker ob svojem času bomo želi, ako se ne utrudimo. Dokler tedaj imamo čas, storimo dobro vsem, zlasti pa domačim po veri«. (Gal. 6, 9 sl.)

Kako je pred vašo cerkvijo?

Ko sem v »Našem listu« bral razpravljanje, kako je pred raznimi našimi cerkvami, mi je prišlo na misel, da bi se dalo tudi kaj povedati, kako je pred našo cerkvijo. Pa ne samo nekaj, ampak mnogo bi se dalo povedati. Nekaj časa sem čakal, ker se pa ni nihče oglasil, sem se jaz.

Pred cerkvijo je prav lepo, sicer ni stoletne lipe, ki bi bila v kras cerkvi in vasi, so pa drugačne lipe, so trši ko hrasti in se ne dajo premakniti izpred cerkve. To so šmarski fantje.

Nedeljo za nedeljo, praznik za praznikom stoji pred cerkvijo ta častna straža.

Nekje na Dolenjskem je bila ta bolezen zelo razširjena. Umrl je fant, ki v življenju ni posebno rad hodil v cerkev. Pred cerkev je že prišel, naprej pa »ni mogel«. Ko so ga prinesli na pokopališče pred cerkev, župnik nikakor ni hotel dopustiti, da bi ga nesli v cerkev. Ljudje so nekaj časa prosili in jokali, a župnik se ni dal omehčati in je rekel: »Če sam živ ni hotel hoditi v cerkev, ga tudi sedaj drugi ne bomo nosili.« In pri tem je ostalo. Ljudje so sicer nekaj časa godrnjali, »da so gospod tako hudi«, a so le priznali: »Saj so prav storili, sedaj vsaj ne bodo vedno zunaj stajali.« Tako bo moral priznati vsakdo,

ki ima količkaj čuta za čast božjo, pa tudi tak, ki ga nima, bo priznal.

Po mojem mnenju bi bilo to jako dobro zdravilo za tiste »ponižne« in »zgrevane« vernike, ki si ne »upajo« v cerkev in le bolj od daleč poslušajo iz cerkve molitev in petje. Pa bo kdo rekel: »Če bi bilo pri nas kaj takega, bi nič ne pomagalo, le ljudje bi bili njali z duhovnikom. Na take pa, ki res nekaj časa kuhal jezo, a splošno bodo vsi ljudje pritrjevali in se strinjali z duhovnikom. Na take pa, ki jim to ne bi bilo všeč, se ne more in se ne sme ozirati.

Seveda bi bilo bolje, če bi se to dalo zlepa odpraviti in bi se ne bilo treba posluževati takih sredstev, a če ne gre z besedo, je treba nastopiti z dejanjem. — Pri nas je pa še hujša bolezen, ki si je kar ne upam povedati in tudi ne verjamem, da bi se dala odpraviti. Tudi ženske ostajajo zunaj. So sicer iz tujih fara, a ostajajo zunaj pri nas in zato pade krivda tudi na našo faro.

G. urednik, ker ste želeli, da se v tej zadevi pomenimo, sem Vam toliko sporočil. Priporočil bi Vam pa, da dodatno k razpravam, kako je pred cerkvijo, še začnete anketo o tem, kako je v cerkvi. Se bo dalo tudi marsikaj povedati. J. M., šmartno v Tuh.

Boj pijančevanju

Kraljeva banska uprava je izdala nad vse potreben in moder razglas, ki opozarja na nekatera kazenska določila in na druge odredbe, s katerimi se omejuje pijančevanje.

Razglas poudarja, da povzroča v dravski banovini pospeševanju narodnega zdravja, socialnega blagostanja in mirnega sožitja največje težkoče alkoholiizem, ogrožanje osebne varnosti in nespodobno obnašanje, ki je največkrat posledica nezmerne uživanja alkohola. Da se tudi javnost seznani z zakonitimi predpisi, ki imajo namen, da preprečujejo in omejujejo to narodno zlo, opozarja banska uprava na nekatere predpise. Nato pa navaja kazenske določbe.

V prvem odstavku navaja razglas 55. točko pravilnika o gostilnah, ki prepoveduje gostilničarjem in lastnikom podobnih obratovalnic: dajati alkoholne pijače splošno znanim pijančcem ali že pijanim gostom in dajati osebam pod 18 letom v javnih prostorih alkoholne pijače, četudi so v družbi odraslih oseb. Osebe pod 18 letom smejo zahajati v kavarne, gostilne in restavracije zaradi hranjenja samo v družbi staršev, varuhov, zakonitih zastopnikov in odraslih sorodnikov itd.

Za prestopke se kanujejo odgovorne osebe z globo do 5000 Din ali z zaporom do 3 mesecev. — Gostilničarju, kavarnarju ali lastniku podobnih

obratovališč pa se more odvzeti osebna pravica, če je bil v zadnjih dveh letih zaradi takih prestopkov trikrat kaznovan.

Po 268. točki kazenskega zakona se kaznujejo z zaporom do 6 mesecev in v denarju do 50.000 Din: gostilničarji in kavarnarji, ki strežejo z močnimi pijačami mladoletnikom pod 15 letom glede posredne ali neposredne porabe. Obsojencu, ki ponovno zakrivi tako dejanje, se sme prepovedati izvrševati obrt; kdor zavede osebo pod 16 letom, da se na javnem kraju opijani in kdor ve za koga, ki mu je sodišče prepovedalo zahajati v gostilno, pa mu vendar postreže z alkoholnimi pijačami.

Razglas nato navaja določila glede policijske ure v mestih, v kopališčih in na deželi.

Strogo je prepovedano dajati po gostilnah alkoholne pijače nabornikom v krajih, kjer so vojaški nabori.

Izvršujoči varnostni organi imajo strog ukaz, da vsako kršitev zakonov v tem pogledu naznanijo pristojnim oblastem, ki bodo uporabila kazenske predpise.

Treznostna, prosvetna, kulturna in druga društva ter vsak posameznik naj sodelujejo v smislu tega razglasa, da postane narod trezen in zmeren in da se bo povsod varovalo človeško dostojanstvo.

Posameznosti iz tega jako modrega in potrebnega razglasa bo prinesel »Naš list« v prihodnji številki.

2 našega razgledišča

MORAVCE. Na praznik sv. Trojice, 15. junija smo imeli izredno slavo. Prišel je med nas naš presvetli gospod knezoškof, da podeli moravški mladini zakrament sv. birme. Na predvečer so priredili Moravčani svojemu nadpastirju lepo prireditev v spomin 80 letnice, ki jo je prevzvišeni pred kratkim obhajal. Po hribih, ki obdajajo moravško dolino, so goreli številni kresovi, trg sam pa je bil razsvetljen od številnih lučic. Združeni pevski zbori so zapeli več pesmi in številno občinstvo je pozdravljalo g. knezoškofa. Birmancev moravške župnije je bilo 464. V Moravčah 364, na Vrhpolju 68, pri Sv. Križu 31 in pri sv. Trojici en bolan birmanec na bolniški postelji. Težko smo se poslovili od presvetlega nadpastirja, ki je obiskal poleg cerkva, kjer je delil sv. birmo, še tri podružnice, kjer ga je ljudstvo v obilnem številu pričakovalo, vzradoščeno od velike prijaznosti svojega cerkvenega kneza.

SV. TROJICA pri Moravčah. Na prijaznem griču stoji naša cerkva in gleda dol v ravnino. In če se potrudiš sem gori, se lahko razgledaš na vse strani, res krassen je razgled od nje. — Pusti vrh, kakor se je prej imenoval ta grič je zdaj Sveti vrh, cerkev presv. Trojice mu je dala to drugo ime. Pred 200 leti pa še ni bilo cerkve tod. Zato je izmed moravskih podružnic naša ena najmlajših. Imela pa je svojega dušnega pastirja že od l. 1787. Seveda, kadar je bilo pomanjkanje duhovnikov, je bila

Janez Langerholz:

SREČA

(Povest. — Nadaljevanje.)

VI.

Mimo župnišča se je potegnila črna senca. Gospod Janko je ravno jenjal prebirati novodošle uradne spise.

Potrkal je.

»Naprej! Noter!«

Vrata so se odprla in vstopila je Lavrinka.

»No, kaj bo dobrega?«

»Ah, kaj hoče biti dobrega!« je pričela rezko besedo Lavrinka, »kje pa je na svetu kaj dobrega, gospod župnik, kje, to vas vprašam. Tako je, da ... Ah, saj vam ne morem povedati.«

»No, saj tako hudo pa spet ni na svetu, Lavrinka. Vi gledate vse pre-
čno.«

»Vi že lahko tako govorite, gospod župnik, ker nič ne poskusite; kdor pa poskusi, ta pa ve.«

S to, že dokaj obrabljeno besedo je hotela Lavrinka dokazovati župniku, da pač križev, kakršnih so deležni zakonski, on ne more poznati, ker jih ni nikdar okušal. Čudna trditev! Ali naj res samo delavec ve, da je tovar-

niško delo dokaj grenko, ali naj res samo kmet čuti, da je hudo, če mu toča polje pobije?

Gospod Janko je mirno spravil ta očitek v tisti kot svojega spomina. kamor je šlo že toliko takih nepremišljenih besed njegovih ovčic, kjer je lahko mirno na vse pozabil. Tudi v pozabljenju je včasih sreča.

»No torej, Lavrinka«, je nadajeval, »pa mi sami odkrijte, kaj vas boli in peče. Morebiti vam bom pa le mogel pomagati.«

»Pomagati? O, ko bi res mogli! Za svet sem vas prišla vprašat, gospod župnik.«

»No, kar!«

»I, saj veste. Radi njega sem prišla. Z njim ni več mogoče živeti. Vsak dan je hujši pekel.«

»Nekaj sem že slišal, da ni vse v redu.«

»Prav zato bi vas rada prosila za svet. Povejte mi, kaj mi je storiti?«

»Povedal sem to prvič že pred leti. Takrat sem povedal, da Flodrov Jaka ni nič prida in da se ga varujte. In kakšna zamera je bila zato! Takrat sem prav svetoval samo gluhih ušesom. Danes pa — «

»Gospod, pustimo to, kar je bilo. Saj veste, da se vsak dan desetkrat kesam, ker vas nisem poslušala. Svetujte mi, kaj naj sedaj storim!«

»Svetoval bom, samo koliko bo moj svet pomagal. Danes imam eno samo besedo: potrpljenje. Potrpeti je treba in križ nositi, ki smo si ga sami naložili.«

»Oooh!«

»Vem, da ni sladka beseda, katero sem izrekel. Ampak ni drugače.«

»Gospod! Če bi mi bili svetovali, naj skočim v vodo, če bi bili rekli, naj se obesim, če bi mi bili zapovedali, naj grem na konec sveta: raje in lažje bi storila, kakor to ... Potrpljenje, pravite, potrpljenje — kdaj ga bo pa konec! O Bog!«

»In vendar še pravim: potrpljenje. V potrpljenju je za vas zasluženje in pa radi otrok, saj veste ... «

»Ah, otroci! Za sam križ in nadlogo so. Za nobeno rabo. Za delo — nič, za pokorščino — nič, za molitev — nič, nič nič. Ah, kaj bi dala, če bi jih ne bilo!«

»Lavrinka, poslušajte me! Vi od otrok veliko preveč zahtevate. Otroci so za vsako hišo srečo in božji dar. Samo starši naj gledajo, kako bodo s

brez njega. — In v osmini praznika presv. Trojice jo je zadel letos še večja čast. Obiskal jo je presvetli knezoškof ob priliki birmovanja v Moravčah in nato v torek opravil pri nas presv. daritev, prisostvoval krščanskemu nauku v šoli in se potem odpeljal z navadnim vozom skozi Kokošnje v Zalog pod Sv. Trojico in odtod v Ljubljano. V ponedeljek dopoldne je bila birma na Vrhpolju, popoldne pa še pri sv. Križu. Odtam so peljali škofa čez Klopce k Sv. Trojici po samih slabih potih, da so mogli šele na večer priti k Sv. Trojici, kjer so Trojičani pričakovali škofa na konjih, ga lepo pozdravili in sprejeli. Drugi dan po sv. maši je imel presvetli izpred oltarja kratek vzpodbuden govor na navzoče vernike.

PEČE. Birmovanje dne 21. jun. se je izvršilo nad vse veličastno. Prostor med župniščem, šolo in cerkvijo se je spremenil v cel gaj večjih in manjših mlajev. Srednji med njimi je bil pravi orjak, 30 m visok. G. knezoškof so se prepričali, da sedaj v Pečah vneto delamo vsi skupaj za hišo božjo, kar dokazuje deloma že prenovljena cerkev in nova streha na njej. Birmancev je bilo 61, kar je za Peče dovolj visoko število. Zanimivo je, da je bil en birmanec star že 27 let, ki pa ni bil domačin, ampak iz Trbovelj.

IHAN. V nedeljo 27. julija bo imel naš rojak, profesor na škofijski gimnaziji v št. Vidu g. dr. Anton Breznik v tukajšnji cerkvi srebrno sv. mašo ob pol 10. Njegova mati je še prav krepka, da bo mogla biti pri slovesnosti navzoča. Uglednemu in učenemu g. profesorju častitamo in mu želimo, da dočaka tudi svojo zlato mašo.

PRESERJE pri Homcu. Posestnik Anton Šušter v Preserjah je postavil pred svojo hišo prav lično kapelico Matere Božje. Blagoslovil jo je dne 15. jun. homški g. župnik F. Govekar, ki je imel pri kapelici lep nagovor. Homški pevski zbor je pa zapel lepe Marijine pesmi. V Preserju ni bilo še nobene kapelice. Novopostavljena je kras vsej vasi. Prelepi kip Matere Božje je 140 cm visok in je stal 1750 Din. Pred tako lepim znamenjem se človek s pobožnostjo odkrije ali prekriža. Isti dan se je v naši vasi nadaljnih 6 družin posvetilo presv. Srcu Jezusovemu.

Radomlje. Prijazno in ubrano so vabili zvonovi v Radomljah v nedeljo 6. julija vernike počastit evharističnega Kralja v presv. Rešnjem Telesu. Imeli smo namreč celodnevno češčenje v prijazni in lepo okrašeni cerkvi sv. Marjete. Lepo cerkveno petje in glasna molitev pred Najsvetejšim, kakor tudi pomenljiva cerkvena govora, vse to je privabilo obilo vernikov počastit svojega Kralja in Boga.

STRANJE. Nekaj besed v spomin blagemu možu. V nedeljo, na sv. Trojice dan je bilo, ob uri, ko se je navadno napravljal za cerkev, ko je zadnjič prejel sv. Popotnico. Zadnja njegova molitev je bila molitev kesanja. Dobro uro pozneje pa je že nehalo zemeljsko življenje Janeza Prodника iz Kregarjevega. Pokojni je bil velik dobrotnik naše župne cerkve. Usmiljenega srca je bil do potrebnih siromakov. Kljub težki bolezni je silno vestno izvrševal svoje verske dolžnosti. In kako mirno je prenašal dolgotrajno bolezen. Kratko: Bil je moč zgledega življenja, kakršnih svet današnje

tem darom ravnali. Dobro vzgojeni otroci so blagoslov za hišo, slabo vzgojeni so pa res šiba, nič ne tajim. Šiba so, ki strašno tepe.«

»Verjemite, gospod župnik, da bi rada imela dobre otroke. Toda vse skupaj nič ne pomaga. Kregam jih in tepem, kolnem in jezim se, pa vse zaostonj. Ne uboga, pa ne uboga. Ali naj ga ubijem!«

»Sirota!«

»Zdaj ste pravo zadeli, gospod župnik. Sirota sem, sirote smo vse matere s svojimi otroki, sirote, pa kakšne!«

»Sirota! Pa zakaj? Poslušajte me. Tepem svoje otroke, mi pravite, kolnem jih, jezim se, pa vse nič ne pomaga. Rad verjamem. To ni prava pot do otroške duše. Pot do otroške duše drži skozi ljubezen. Ljubezen pa uči in svari in opominja in se ne utru-di, ljubezen sveti z lastnim lepim zgledom, ljubezen moli in priporoča otroke božjemu varstvu. Tudi kaznuje naj le ljubezen in nikdar ne nespamet-na jeza. Kletev je pa kakor toča za otroško dušo: vse zamori, vse uniči, vse pokonča.«

Lavrinka se je nekam zagledala. Ali so ji bile te besede kakor rahlo

izpraševanje vesti, ali je pohitela v spomin na svoja otroška leta, ko je sedela doma ob nogah svoje globoko verne matere in poslušala besede o Bogu, o Jezusku. o Mariji, o angelih, o nebesih. Ali je ona kdaj tako govorila svojim otrokom? Zakaj jim ni?

»In ravno pri vas«, je nadaljeval polagoma župnik, »so otroci ljubezni in lepega zgleda dvakrat potrebni. Od njega ne dobe nič, in kakor sem danes slišal, od matere tudi premalo. Tako ne more več biti. Zato pa — da pridemo nazaj — potrpljenje, potrpljenje. To je danes moja edina beseda.«

»Pa težka beseda! Gospod, vi ne poznate mojega moža.«

»Le preveč ga poznam. Zato pa vam tako svetujem. Veste, kaj? Pošljite ga ob prvi priliki s kakim naročilom k meni. Pa se bova pogovorila, kakor sva se danes midva. Morebiti bo le kaj pomagalo.«

»Samo to vam povem: S štirimi konji ga ne spravite v župnišče. Ne bo prišel, dobro vem, da ne.«

»Poskusimo!«

Lavrinka se je poslovila.

(Se nadaljuje.)

Preden kupite

poletno blago za obleke i. t. d., si oglejte mojo zalogo, ki je tako razkošno opremljena z krasnimi vzorci, da si lahko vsak izbere brez truda in pomisleka. Kar je pa glavno: cene so tako NIZKE, da pri meni kupi vsak **MNOGO CENEJE**, kot kjerkoli drugod.

Priporočam Vam nakup blaga edino le pri meni, ako hočete imeti lepe obleke po nizkih cenah. Krasna izbira ravno kar došlih svilenih robcev; najnovejši vzorci. Izredno krasno blago za ženske plašče in moške površnike poldubelne. Surova in umetna svila, delene popline, vse v najlepši izbiri. Velika izbira moških srajc in posebna izbira še moških kravāt. Trpežni tisk in drugo cvrtnato blago za ženske delavne obleke. Velika izbira hlačevine po posebno izjemnih cenah.

Stalna zaloga umetnih gnojil. Zaloga poljskih in vrtnih semen. Vedno v zalogi cement, stavbno železje, okovje za stavbe in pohištvo. Velika izbira kuhinjske posode, porcelana, stekla i. t. d.

Vedno sveža špeerija, posebno fina moka, ki jo pri meni kupite v dno najceneje. Že sedaj opozarjam, da bom imel za veliko noč rozine radi velikega nakupa po prav izrednih cenah. To opozarjam radi tega, da ne bode te drugje za drag denar kupovali istega blaga.

Ker imam dobre trgovske zveze s prvovrstnimi tovarnami in proizvajalci, mi je omogočeno dati vse blago po prav izjemnih cenah

Za obilen nakup se najtopleje priporočam

J. MENART

trgovina

Domžale

dni najbolj krvavo potrebuje. Zakaj tako življenje je bistveno del od sv. očeta tako priporočanega katoliškega sodelovanja s sv. Cerkvijo. Brez lepega čednostnega življenja je vse katoliško sodelovanje prazna beseda. Vzorno je bilo pokojnikovo življenje, mirna njegova smrt in gotovo je dosegel tisti večni mir, ki ga svet ne more dati, ampak samo Bog.

JARŠE-GROBLJE. Zidava društv. doma napreduje. Toliko zaželjeni rudeči nastavek je zrastel za tri metre. Sedaj delo počiva za dva tedna, ker se opeka težko dobi; v tem času je toliko navozimo, da bo potem delo hitreje napredovalo. Društveni dom sam in priprava materiala kaže, da ima naše prosvetno delo precej prijateljev v naši občini in tudi zunaj nje. Tako upamo, da bomo počasi le prišli do svojega cilja in pridobili vse poštene in pametne ljudi za krščansko prosvetno delo. Društveni dom raste počasi, pa vendar raste; prispevki prihajajo počasi, pa vendar prihajajo. Prav hvaležno se spominjamo N. N. iz Sr. Jarš ter Hranilnice in posojilnice v Kamniku, ki sta nam dale vsaka po 1.000 Din. Bog plačaj. Se bomo storili, kakor je rekel Zvečičar: »Prositi in boste dobili«.

JARŠE. V nedeljo 13. julija smo obhajali svojo slavno »žegnansko ali semanjo«; vreme je bilo bolj čmerno in deževno, pa kljub temu in kljub odsvetovanju misijonarjev v Grobljah ter kljub vsem banskim in srezkim prepovedim je harmonika zapela in gostilne so imele ples brez vsakega dovoljenja. Kdo bo pa sedaj kazni naložil? Tisti, ki je postavljen za to. Kdo bo pa kaznovan? Tiste gostilne, ki so ples dovolile in pa še tisti, ki niso pazili na red, čeprav so to dolžni storiti in so zanemarili svojo dolžnost tudi kot kristjani, akoravno so nekateri bili osebno navzoči. Ako oblasti tega ne store, bo pa Bog prej ali slej vmes posegel. On ve za krivce in je tudi pravičen.

Urednikova opomba: Iz občine Jarše smo prejeli daljši dopis, ki pa ni bil podpisan. Dopisniku in vsem, ki bi morda kdaj poslalina uredništvo nepodpisan dopis, da take dopise vržemo v koš preden jih preberemo. Če nam je dopisnik morda kaj prijetnega sporočil, naj nam oprost, če se mu ne moremo zahvaliti. Za razločno podpisane dopise pa se seveda priporočamo.

DOMZALE. Gospod urednik! Morda Vam je že kdo drugi poročal o nesreči, ki se je pripetila pri gasilski vaji pri nas 6. julija. Žrtev nesreče je bil Franc Grčar, ki je med vajo padel iz take višine (16 metrov), da smo bili splošno preplašeni, da bo vsak čas izdihnil. Rešilni voz ga je odpeljal v ljubljansko bolnico, kjer so mu rešili življenje. Pa pravim, da Vam je to najbrž že kdo poročal. Toda prav bo, če dodate k poročilu tudi to, da se s tem strašno tragičnim dogodkom slavje ni zaključilo, ampak se je nadaljevalo še z veselico in plesom. Gospod urednik, ali smem imenovati tako ravnanje s pravim imenom? Rajši ne. Pri ljudeh, ki so bili sposobni, ob tako strašni nesreči tovariša se še veseliti in plesati, itak ne bi nič zaleglo. Kljub temu je pa prav, da to zabeležite, da ne bo kdo mislil, da tako ne-

kulturno ravnanje odobravamo vsi Domžalci.

V nedeljo, dne 20. julija je umrl obče spoštovani krojaški mojster Janez Ahčin, vzoren družinski oče. Izmed sinov je eden glavni urednik Slovenca — dr. Janez Ahčin, eden pa duhovnik v redu sv. Frančiška. Pogreb, ki se ga je udeležila številna množica, se je vršil v sredo, dne 23. julija. Naj v miru počiva!

Dne 25. julija je umrl mizar in posestnik g. Alojzij Urbanija v starosti 69 let. Pogreb se je vršil dne 26. julija. N. v m. p.

RADOMLJE. Dne 22. julija je umrl pri nas po kratki bolezni tu bivaajoči župnik v pokoju g. Janko Šiška. Pokojni je bil rojen 17. julija 1866 v Hrastju pri Ljubljani in bil posvečen v mašnika 21. julija 1889. Služboval je kot kaplan najprej v št. Rupertu nato pa v Šmarju pod Ljubljano, v Vodica in v Kranju. Leta 1897 je bil nameščen na župnijo Rova, kjer je bil 11 let, dokler ni leta 1908 prišel za župnika v šenčur pri Kranju. Tudi tu je župnikaval 11 let. Zatem je bil župnik pri sv. Trojici nad Cerknico do l. 1926, ko je stopil v pokoj. Ker se je čutil še dovolj močnega, je šel l. 1928 pomagat pastirovat v Dalmacijo, kjer je veliko pomanjkanje duhovnikov. Bil je v Novem gradu pri Šibeniku za župnika in dekana. Vendar tu radi silne vročine ni zdržal, zato se je vrnil domov in se naselil v Radomljah. Pogreb, ki se ga je udeležilo okoli 35 duhovnikov, se je vršil v sredo, dne 23. julija iz Radomelj na pokopališče v Rovah.

Našim krščansko mislečim dijakom:

V začetku avgusta imamo namen sklicati sestanek srednješolskih dijakov, ki se čutijo odločno krščansko misleče in delavne, da se pogovorimo še o njih težnjah in močeh in jih usmerimo na katoliško prosvetno delo. Več o tem bo objavljeno v Slovincu in Domoljubu v začetku meseca avgusta.

za »Kamniško prosv. okrožje«
Martin Ocepek, preds.

O bogastvu

O bogastvu bi lahko rekli kakor o »očenašu«. Je različno kakor so različni ljudje. »Daj nam danes naš vsakdanji kruh.« Preprosta kmečka družina pri teh besedah očenaša prosi Boga blagoslova za posejane njive in in bi zrastel krompir, da otroci ne bi pri živini v hlevu, da bi imeli za kruh bili lačni. — So pa taki, ki jim je vsakdanji kruh čisto nekaj drugega: pečenka in vino, lepa obleka, dobre trgovske zveze, zabava in podobno. Oh, ti ljubi očenaš, ti ljubo bogastvo! Samo tam je oboje resnično pristno, kjer je bogu vdana zadovoljnost.

Primeren pozdrav od Boga

V zadnji sobi gostilne pri »Volu« v nekem mestu na Nemškem je dr. V. iz Berlina pre-

GOSPODARJI,

ki popravljate svoje domove in prekrivate strehe ali zidate, kupujte najboljši cement dalmatinski in trboveljski, zarezno strešno opeko, Salonit in apno

pri

Ant. Stergar-ju

GOSPODINJE,

ako hočete svoje kuhinje opremiti z dobrim in svežim blagom, kupujte vse špecerijsko blago

pri

Ant. Stergar-ju

Vse vrste krmila za živino, otrobe, koruzo, oves dobite vedno

pri

Ant. Stergar-ju

VSI BARVAJTE S ČOPIČI,

laki in firneži ter suhimi in oljnatimi barvami, kupljenimi po ugodnih cenah

pri

Ant. Stergar-ju

DOBER ZASLUŽEK

se nudi starejšim ljudem in otrokom z nabiranjem zdravilnih zelišč, korenin in lubja kakor: arnikovo, lipovo in bezgovo cvetje, podleskovo seme, jelenov jezik, pljučni, hrastov in planinski mah, volččinovo, češminovo od palic in korenin ter krhljkovo lubje, sladke koreninice, akonitove (vovkove) srčna moč korenine in ržene rožičke kupuje

Ant. Stergar

Kamnik

vsako množino
po najvišjih cenah.

Blago mora biti lepo suho in čisto.

je na najzlobnejši način venomer sramotil Boga. Med poslušalci je bil tudi neki kovaški pomočnik. Ko je govornik končal svoje predavanje, je rekel: »Tako sem vam, dragi poslušalci, na dolgo in široko dokazal, da ni Boga. Če je pa vendarle Bog, je sedaj njegova dolžnost, da pošlje svojega angela, ki naj mi za moje žalitve prisoli krepko zaušnico.« Ko je to izgovoril, se je prevzetno naokrog ozrl. V hipu pristopi kovaški pomočnik in mu reče: »Za take »učenjake« kakor ste vi, ne pošilja ljubi Bog svojih angelov. Te lahko nadomesti tudi kovaški pomočnik.« To rekši, mu je pripeljal tako zaušnico, da se je imenovani gospod govornik po tleh zvrnil. Vsi navzoči so temu neustrašenemu nastopu navdušeno pritrjevali in ploskali, češ: »To je primeren pozdrav od Boga!«

Nov koledar

so vpeljali na Ruskem. Teden ima pet dni. Sobote in nedelje novi koledar ne pozna. Mesec šteje šest tednov. Novi koledar se bo najbrž težko vzdržal. Doživel bo skoro gotovo podobno usodo kakor jo je revolucionarni koledar na Francoskem, ki je uvedel teden po deset dni, pa se ga še sami Jakobinci niso držali.

Otroški kotichek

(Piše striček Matiček.)

Pozdrav prevzv. g. knezoškofu

(Osemletna Anica Jesenšek v Pečah je pozdravila ob birmi g. škofa s tole pesmico:)

Majhna sem bila, ovce sem pasla.
Ovce so tekale, jaz sem pa rastla.
Pa sem šla v šolo, pridna sem bila,
pa sem veliko se naučila:

O ljubem Bogu, ki je vse ustvaril,
ki nam v rešenje je Sina podaril.
O svetem Duhu, ki posvečuje,
ki nam sedmere darove daruje.

In te darove bomo prejeli
pri sveti birmi srečni, veseli.
Zato Vas pozdravljamo svojega škofa,
Bolj smo veseli Vas, kakor pa grofa.

Kako je v naši šoli

(Pismo Kristine Kočar, Rova.)

Dragi striček Matiček! Jako rada čitam v Našem listu otroški kotichek. Prosim Vas (zakaj pa strička vikaš?) natisnite to moje pismo v njem. Opisati hočem našo šolo. Naša šola — »Rovska univerza« ji pravimo — je majhna. Vanjo hodimo učenjaki iz šestih vasi. Učenja imamo veliko. Skoro vsak dan je kaj novega. Povedati hočem, kako smo praznovali mesec majnik v naši šoli. Vsak dan meseca maja po pouku je potegnili vsak učenec en listek, na katerem je bilo napisano, kaj mora za Marijo tisti dan narediti. Na listkih je bilo na pr. napisano: Iz ljubezni do Marije bom takoj ubogal; danes bom takoj vstal; jutranjo

Junaške misijonarke

Dne 26. decembra 1927 je divjal v mestu Quebec v Kanadi grozovit požar, ki je zahteval tudi 21 človeških žrtev. Ogenj je nastal v nekem otroškem zavetišču, ki je bilo v poslopju nekdanje mornariške bolnišnice. Stara lesena hiša je gorela kakor sveča. Otroci, ki so spali v zgornjem nadstropju, so bili kakor v pasti: lesene stopnice so že začele goreti. Pri reševanju otrok so pokazale francoske misijonarke izredno požrtvovalnost. Ena sama sestra je rešila 20 deklic. šestnajstletna novinka, Ana Goudreault, se je trikrat vrgla v ogenj in pritekla zopet ven z dvema deklicama. Tako je rešila šest deklic, četrtič pa je našla sama smrt v plamenu.

Skrb za slovanski vzhod

Z okrožnico »Kako skrb« je papež izdal določbe za ustanovitev ruskega semenišča, ki bo stal na rimskem griču Eskvilinu. V to višje duhovsko odgojevališče, ki je bodo vodili jezuitje, ne bodo sprejemali samo Rusov, marveč vse, ki bi hoteli med Ruse z delom za katoliški apostolat. To je zopet en dokaz več, kakšno važnost polaga sv. stolica na slovanski vzhod.

molitev bom kleče molil; med poukom ne bom govoril iz ljubezni do Marije; molil bom »O Gospa moja« za pogančke, i. t. d. Lahko bi jih napisala celo stran, pa naj ti zadostujejo. Pred in po pouku smo zapeli kako Marijino pesem. Mnogo nas je hodilo vsak dan v cerkev in tudi k sv. obhajilu. Tako je pri nas v šoli. Prav zadovoljni smo. Samo bojimo se, da nas bodo gospodična učiteljica nekega dne zapustili. Bog ne daj, da bi se to zgodilo! Na gričku ne daleč od šole stoji cerkva. Posvečena je sveti Katarini, saj pravi neka pesem: »Na Rovih cerkev so zidali, da bi jo sveti Katarini dali.« Vsi »univerzarji« strička prav lepo pozdravljamo, posebno pa Kočar Kristina.

V vaši šoli je pa res lepo! Morate imeti gotovo prav dobro gospodično učiteljico. Za vašo šolo ne velja slika, ki jo je striček v zadnji številki pokazal. Striček je vesel pridnih rovskih otrok in vse pozdravlja.

Znamkarji

Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača. Tako ste se učili v šoli. Ta pogovor pride posebno v veljavo pri delu za misijone. Za misijone otroci ne zbirajo samo dinarčkov, ampak vse, kar se da v denar spraviti. Stanijol in še posebno poštne zamke. Za misijone lahko zbirate vse znamke. Biti pa morajo popolnoma nepoškodovane. Zato znamk ne smete s pisem trgati. Najboljše je, če jih izrežete in okoli znamk pustite mali rob papirja. Zobčki pri znamki ne smejo biti nič poškodovani. Ko jih zberete večjo množino, jih pa pošljete stričku,

ali pa kar sami prinesete. Zbrane znamke se potem prodajo in denar se porabi za misijone. Neki g. župnik na Nemškem so dobili za zbrane znamke več milijonov in s tistim denarjem odkupili nad 2000 pogančkov. Tudi vi, dragi moji nečaki, boste radi zbirali znamke za misijone. Striček bo še večkrat pisal o znamkah. Doslej so stričku prinesli ali poslali znamke tile otroci: Alojzij in Karel Vaupetič, Kamnik; Karel in Marija Mlakar iz Domžal; učenci in učenke III. razreda v Domžalah. Franc Ahčin, Milica Gorenc, Zinka Mlakar, Mesec Dragica, Mila Janežič, vsi iz Domžal.

Stričkova pošta

Otroci imajo sedaj počitnice. Nekateri pomagajo delati na polju, drugi se kopajo, nekateri so pa šli v druge kraje na počitnice. Zato seveda ne morejo toliko misliti na to, da bi stričku pisali. Striček pa vedno na svoje male nečake in nečakinje misli in moli zanje pri sv. maši, da bi med počitnicami pridni in brez greha ostali. Nekaj pošte je pa striček vendar dobil.

Alojzij in Karel Vaupetič, Kamnik: Striček se Vama zahvaljuje za poslano znamke. Nada in Vikica Čadež, Mekinje. Za planinske pozdrave lepa hvala! Ali ste v planinah kaj zapele pesem: Na planinah lušno biti, tam je dosti mleka piti? Juhê! Milica Gorenc, Domžale. Ti pišeš: »Prav radovedna sem, kateri gospodov v Grobljah je striček Matiček. Jaz mislim, da so to g. Č.« Kaj pa če se motiš? Pri šmarnicah si videla strička pred oltarjem. Le pridna ostani pa te bo striček vedno rad imel.

Mihaelca Stupica, Podrečje. Četrty razred si dovršila z odličnim uspehom. To strička zelo veseli. Praviš, da nimaš več drage mame. Gotovo je že v nebesih in iz nebes gleda, če bo njena Mihaelca vedno pridna. Stričku je zelo všeč tvoja obljuba, ko pišeš: »Svoji pokojni mami v večni spomin hočem ostati za vedno pridna in poštena.« Tako je prav! Le moli za mamico in tudi za strička. Slavka Ulepič, Domžale. Striček je dobil tvoje pismo. Kadar boš nabrala znamke, jih pa le prinesi.

Vse nečake in nečakinje pozdravlja striček Matiček, Groblje, p. Domžale.

Ugankarji

V zadnji številki Našega lista ni stavil striček nobene uganke. Zato so bili nekateri otroci žalostni, posebno tisti, ki bi radi nagrado dobili. V današnji številki pa prinaša strišek zopet uganko: Skrivnostni napis. Kdo ga bo razumel.

Uganka. Kdo jo bo rešil?

Izžrebani rešilec dobi lepo knjigo Stric Jaka. Rešitev je treba poslati stričku do 15. avgusta.

UREDNIK. »Poleti bo šlo bolj težko«, so rekli mnogi, ko smo se pozimi pogovarjali o Našem listu. Poletni meseci so namreč za časopise nekoliko bolj suhi. Delo na polju in vročina nič kaj ne priganjata k branju. Sedaj, ko se je poletje že nagnilo, že lahko sodimo, če bo Naš list vzdržal vročino ali ne. Zdi se, da bo. Število bralcev kar nič ni hotelo pasti. Hvala gg. poverjenikom!

„Naš list“

izdaja Misijonišče v Grobljah, pošta Domžale. Tiska Misijonska tiskarna. List izhaja v začetku vsakega meseca in stane posamezna številka 1 dinar. Oglasi po dogovoru.

Velika zaloga manufakture, najlepša izbira za vse stanove, zaloga vse vrste špecerije, moke, koruze itd. — Velika zaloga železa, vse vrste železnine, zaloga najnovejših železnih plugov itd. — Vedna zaloga svežega cementa in druge gradbene potrebšćine. — Zaloga umetnih gnojil, stekla, porcelana itd. Cene najnižje; brez konkurence.

Za obilen obisk se priporoča

JOS. SENICA

TRGOVINA, DOMŽALE

Hlode

smrekove in jelove kupi
vsako množino

FRANC ŠMON

RODICA PRI DOMŽALAH

STALNO IMAM V ZALOGI
DESKE VSEH VRST ZA MI-
ZARSKA IN TESARSKA
DELA PO NAJNIZJI CENI.

UGODNA PRILIKA ZA VARČEVANJE!

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

v svoji lastni hiši

Šutna, štev. 22,

SPREJEMA HRANILNE VLOGE

na knjižice in tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše. Vse davke plačuje hranilnica sama.

POSOJILA DAJE

pod ugodnimi pogoji.

URADNE URE od 8 do 12 dopoldne
od 2 do 4 popoldne.

Ustanovno leto
1869.

Obče znano veletrgovino

Obstoje trvdke
60 let!

R. Miklauc „Pri Škofu“

Ljubljana, Lingarjeva ulica št. 3, Pred Škofijo št. 3.
priporočamo

pri nakupu blaga za moške obleke za fino črno blago, kakor tudi modni kamgarn in ševjot trpežne in dobre kvalitete v zelo veliki izbiri ter po najzanesljivejših cenah.

Za ženske obleke

svileno, polsvileno in volneno blago v vsakovrstnih kvalitetah in vseh barvah in vzorcih. Perilne cefirje, kambrike, delene i. t. d. Za perilo fino kotenino in šifon, blago za žimnice, odeje i. t. d. Rute in šerpe v vseh barvah in vrstah, svilene in proste, v veliki izbiri.

Prijazna postrežba!

Ugodne cene!